

Kladivák: Temnota z Pressburgu (ukážka)

Prológ

Dážď v podobe ľadovej smršte bičoval rybársku bárku na vlnách Dunaja, a tie si ju pohadzovali, akoby bola len detskou hračkou. Kapitána to nedesilo, na palube rybárskych lodí prežil celý život. Na riekach či na mori, v snehu, daždi či tropických horúčavách Stredozemného mora. Ako chlapec čistil a vyvrhoval ryby, upratoval, pomáhal. Robil všetko pre to, aby sa zapáčil svojmu otcovi, najväčšiemu bastardovi, aký sa kedy plavil po vodách. Keď bol spokojný, tak ho nezbil. Nikdy nezabudne na vôňu rumu, ktorú z neho cítil po celý život. Otec bol rybár, pašerák a hlavne pirát. Kapitána táto myšlienka vždy rozosmiala. Pirát z rozprávky, drevená noha, hák miesto ruky. Tak si ich vždy deti predstavovali.

Jeho otec mal obe nohy aj ruky vlastné. Miesto toho nesmela chýbať nabrúsená mačeta, revolver a debna plná granátov. Na pirátskom remesle nebolo nič vznešené. Piráti vraždili, kradli, potápali lode. Najradšej tie výletné zámorské, plné žien a detí. Tie mali najväčšiu cenu.

Bol to hajzel. Keď jedno ráno umrel na tuberkulózu, svetu sa uľavilo. Nikdy nezabudne na tie krvavé hlieny, ktoré vykašľoval posledné hodiny svojho života. Ani na úsmev, ktorý mu vyčarili na tvári.

Onedlho nato našetril na vlastnú loď a začal rybárčiť. Videl, ako žil jeho otec a on nechcel, aby to bol aj jeho svet. Bohužiaľ, rybárčenie nedokázalo jeho ani posádku uživiť tak, ako si predstavoval. Vyzy z vôd Dunaja mizli, kaprov bolo málo. Nielen na Pressburg prišla ťažká doba, ktorú museli prežiť, prispôsobiť sa jej. Tak ospravedlňoval niektoré svoje ťažké rozhodnutia.

Nie pred bohom, ale pred sebou. Vďaka otcovi sa naučil, že boha nestretne nikdy. Skôr toho druhého, diabla.

Inak to nebolo ani tentoraz. Selena, ako sa loď volala, sa nebezpečne hojdala na vlnách a na jej palube stál chlap. Pršiplášť, kapučňa zarazená hlboko do čela, spod nej vytŕčal premočený kožený klobúk. Muž úplne ignoroval dážď, vietor ním ani nepohol. Len tam stál a opieral sa o premrznuté zábradlie, pohľadom hypnotizoval rozbesnené vlny. Bol to podivín, ale platil dobre. Vždy cestoval sám, len s obrovskou truhlicou. Tú vždy buď niekde naložil, alebo vyložil – kapitána detaily nezaujímali. Pre istotu. Z muža, aj keď bol sám, išiel strach. Ani posádka sa v jeho blízkosti necítila príjemne.

Práve sa približovali k brehu, keď začul hlas mladého pomocníka, ktorý chystal lano na ukotvenie.

„Kapitán! Niečo sme zachytili predkom lode!“

„Idem,“ zamrmlal neochotne a vyšiel na palubu. „Prineste lampáš!“ Bola už hlboká noc, svetlá z pressburských ulíc nedosvietili až na breh rieky.

„Čo sa deje?“ spýtal sa muž v klobúku a prešiel na čelo lode. Tupý náraz zacítil aj on.

„Do niečoho sme narazili, asi brvno,“ odvetil mladík a začal zapalovať lampáš.

„Brvno vravíte...“

„Zachytilo sa to o trup!“ vykrikol kapitán a golier plášťa si pritiahol až ku krku. Za tú chvíľu na palube premokol do nitky. „Odrazte to palicami!“

„Kapitán,“ prehovoril pomaly muž v klobúku, „nechcem sa vám do toho starať. Ale brvno či kmeň stromu nemá prsty, ktoré by zaryl do trupu, nemýlim sa?“

„Čo to kurva... Nemlajte do toho palicou! To je človek! Spustite lano!“

V mihotajúcom svetle lampáša sa dal rozoznať opatrný pohyb na hladine rieky. Pomalý a rozvážny pohyb dvoch rúk, ktoré z posledných síl zovreli lodný povraz.

„Ťahajte!“ zavelil kapitán.

„To nie je vyza obrovská? Veď ten chlap váži tri metráky!“ fučal jeden z rybárov. Jediný, kto sa nečinne prizeral, bol chlapík v klobúku.

Keď telo vytiahli, dopadlo tvrdo na palubu. Kapitán s úžasom pozeral na úlovok: obrovský muž s tvárou zjazvenou ako najlacnejšia pressburská prostitútka, v kabáte a v ťažkých topánkach. Nechápal, že sa neutopil. Tmavé fláky na jeho oblečení, ktoré nezmyla ani voda – a kapitán Seleny o tom nepochyboval – mohli mať jediný pôvod. Krv. Bola všade, pretkávala mužovo oblečenie. Na odhalených častiach tela sa dali rozoznať hlboké a čerstvé rany.

„Je mŕtvy?“ spýtal sa niekto. Kapitán neodpovedal. Jednoznačne videl, ako sa mužovi dvíha hrudník, ako dýcha. Bol obrovský, ani si nechcel predstaviť, čo mohlo mužovi spôsobiť také zranenia. A stále žil.

„Má umelú ruku,“ všimol si ďalší a špičkou topánky do nej kopol.

Kapitána zamrazilo. Vedel, kto to je. A ak niekto vynaložil námahu, aby ho polomŕtveho hodil do vody, musel mať na to dôvod. „Okamžite ho vrhnite naspäť cez palubu!“

„Nie,“ ozval sa tajomný zákazník a očami prebodol kapitána. Nikdy na ten pohľad nezabudne, na úzkosť, ktorú pocítil. „Každému zdvojnásobím dnešný žold, ak mi ho zviažete a vyložíte na breh. A potom zabudnete, že ste ho niekedy vylovili.“

Kapitán chcel oponovať, ale pre jeho posádku znamenali peniaze veľa. Než sa nazdal, bol muž zviazaný, loď ukotvená a bezvládne telo putovalo na breh.

O desať minút zastavila pri ich móle dodávka. Muž v klobúku, truhlica aj spútaný utopenec zmizli v jej útrobach.

Chlapi sa tešili, otvorili si džin a nedbajúc besniaceho počasia začali chl'astať pod šírým nebom. Mali pocit, že si to zaslúžia. Kapitán len stál a zrak upieral na breh.

„Kapitán, čo je s vami? Čo tu stojíte ako socha? Dostali sme dvakrát viac, ako sme si vypýtali! Toľko nezarobíme ani za dva mesiace rybárčenia!“

„To máš pravdu. Dúfaj, že ho zabijú.“

„Prečo?“

„Pýtaš sa prečo? Lebo inak nám pánboh pomáhaj.“

„Vždy vravíte, že námorník boha nikdy po smrti nestretne. Že musí dúfať v milosť diabla!“

„Áno. Tentoraz to však neplatí. Pretože diablom je ten muž s oceľovou rukou. A po tomto nám milosť určite nedá.“

Kapitola I.

Bolesť pretekala mojím telom ako roztavené železo a ja som bol za ňu vďačný. Bolesť vám ukáže, ako veľmi ste nažive. Kosti som mal popraskané, ponat'ahované a doudierané, v hlave mi treš'alo, ako keby ma v plnej rýchlosti nabrala tatrovka. Dvakrát. A potom na mne zaparkovala.

Ležal som, nenamáhal som sa. V bolestnom tornáde, ktoré ma uväznilo, sa mi len ťažko utried'ovali myšlienky a spomienky. Bol to drsný týždeň. Pripravili ma o zlato, ktoré patrilo Podnikateľovi, ja som ich za odmenu pripravil o životy. Skurvení Srbi. A Sára, nesmel

som zabudnúť na Sáru. Nehneval som sa na ňu, previezla nás všetkých. Práve ona mohla za to, že som skončil v ľadovej vode Dunaja, keď do mňa na moste vyprázdnila zásobník. Zvyšné spomienky sa mi vracali len hmlisto, zrejme som pravidelne strácal vedomie. Pamätal som si meno lode, ktorú som si všimol v posledných momentoch pred utopením. Selena. Ako sa mi podarilo zaboriť Ruku do jej kovaného trupu a zachrániť si tak život. Aj keď záchrana asi nebolo to správne slovo. Zviazali ma, naložili do auta a niečím omráčili.

A teraz som tu. Pod sebou som cítil chladný vlhký kameň, vo vzduchu páchla pleseň. Miestnosť bola chladná, od úst sa mi odlepovali obláčiky pary. Vládlo tu šero, na stene horela malá petrolejka. Ležal som nehybne, nebol som tu sám. Krysy. Začul som ich už v noci. Pozorovali ma z diaľky, no vtedy som ešte nevládal ani rozlepiť oči. Teraz usúdili, že nie som hrozba, ale možná potrava, a tak prišli bližšie. Boli to odpadlíci, rovnako ako ja. Celý život zasvätili tomu, aby prežili. Tak ako ja. Živiny sú to najdôležitejšie, čo moje telo potrebovalo po tom armagedone, aký zažilo. Bol to zlomok sekundy, okamih, na ktorý som sa prichystal. Aj tak som však mal pocit, že trvá večnosť. Moja kovová Ruka vyletela ako projektil a tvrdo dopadla na neďalekú kamennú dlaždicu. Neminul som, krysa nestihla ani písknuť, a premenila sa na krvavú kašu. Jej dve spoločničky utiekli.

A kamenná dlaždica praskla.

Jesť surovú krysu nie je práve gurmánsky zážitok. Mäso tvrdé, po každom ďalšom hlte sa mi chlpy lepili na pery a štekli ma v hrdle. Ale nemohol som si vyberať. Okrem žľzníka som vyjedol aj väčšinu vnútorností a zvyšok som nechal ležať na dlažbe. To už som sedel a pozorne si obzeral okolie. Oblúková klenba, machom pokrytý sivý kameň. Vlhkosť, kvapkajúca voda a všadeprítomné plesne. Miestnosť pôsobila ako cela, ale nemala žiadne dvere ani mrežu. Len klenutý otvor, za ktorým pokračovala tmavá chodba. Rozhýbal som stuhnutý krk, ponaučoval prsty a sťažka sa pozviechal. Šaty som mal mokré a dotrhané, topánky premočené. Kabát na mne neprijemne vŕzgal, koža praskala. Zamieril som k chodbe, ani som sa nesnažil zakrádať. Bolo by to celkom zbytočné, pretože som pri každom kroku čvachtal ako dunajský vodník. Po pár metroch som v chodbe narazil na ďalšiu podobnú celu, a potom na ďalšiu a ďalšiu. Niektoré boli prázdne, v jednej ležala mŕtvola muža, v ďalšej zase niečo, čo bude mŕtvolou tak o hodinu, možno o dve. Netrvalo dlho a dorazil som na koniec.

Miestnosť na konci chodby bola väčšia a svetlejšia. A hlučnejšia. Dôvodom bola vatra, čo horela uprostred, a muži okolo nej.

„Kto to k nám zavítal? Čerstvé mäso,“ prehovoril na mňa muž zahalený v kožušine, aká zdobíeva steny v poľovníckych putikách. Vykročil som bližšie k ohnisku, ale cestu mi okamžite skrížila dvojica chlapov. „Nie tak rýchlo, mäso.“

Muž, ktorý ma oslovil, bol miestny alfa samec. Miesto, kde sedel, pripomínalo stredoveký trón. Ibaže tento bol postavený z kostí a kameňa.

Tí dvaja, čo mi skrížili cestu, ma netrápili, no stále som sa necítil najlepšie a okrem nich tu bolo odhadom ďalších tridsať mužov. Niektorí spali, iní obhrýzali nejaké zvyšky, ostatní ma pozorovali.

„Dostal si sa až sem a ja ťa vítam medzi živými!“ Muž vyceril zhnité žltocierne zuby v divokom úsmeve. „Ale tu nič nie je zadarmo a platia tu pravidlá.“

Cez rameno som sa obzrel do chodby, odkiaľ som prišiel, no bola prázdna. Muž si vysvetlil môj pohľad nesprávne a pokračoval: „Beštia spí. Asi. Inak by sme ťa počuli kvičať ako prasa už pred chvíľou!“

Takže v chodbe niečo žilo. Beštia.

Ten štrbavý blázon sa začal smiať. Znelo to ako škriekanie znásilňovanej stareny.

„Počúvam.“ Cudzia pôda, ich pravidlá. Zabiť som ho mohol aj neskôr.

„Ráno sa zobudíš a ideme dolu,“ pri poslednom slove ukázal s významným pohľadom k zemi, „a tam makáš. Ak sa mi ľúbiš, žiješ, dostaneš najesť. Ak s výkonom nie som spokojný, neješ, nespíš pri ohni. Zomrieš. Sme tu jedna veľká šťastná rodina.“ Znovu ten strašný rehot. „Nezaujímam ma, ako sa voláš, ani to, že si kripel bez ruky. Budeš podávať výkony ako ostatní.“ Ruku si všimol, ale nevedel, ani len netušil, čo dokáže.

Rozhliadol som sa okolo. Muži boli rôzni. Niektorí trosky, ak nie fyzické, tak určite psychické. Iní zas prekypovali svalmi, viditeľnými aj pod oblečením. Keby som ich všetkých pozabíjal, k ničomu by to nevedlo. Oni neboli mojou priepustkou von.

„Kde to sme?“

„Šššš. Tu nikto nedáva otázky, len ja. Ja, Ambróz. Ambróz, kurva, šéf,“ dodal, a aby pridal svojim slovám váhu, vytiahol spod kožušiny dlhý nôž. Takže táto drobnosť z neho spravila vodcu! V duchu som sa musel zasmiať. „A teraz si nájdí nejaký smradľavý kút a tam sa zlož. Buďte na neho dobrí, chlapi!“

Prikývol som a zamieril k stene čo najbližšie k ohňu, potreboval som si zohriať kĺby.

„Mäso! Hej ty! Víтам ťa v Diere!“ zvolal ešte za mnou.

Zabijem ho. Neskôr.

Miestnosť bola dobre vykúrená. Ten oheň musel horieť nepretržite, takéto premoknuté kamenné priestory je skoro nemožné udržať v teple. Muži posedávali, driemali, objedali zvyšky. Jedna partia, najďalej od všetkých, hrala v kocky. Dvojica starších vyziabnutých mužov o niečom diskutovala a ich mladší prísediaci sledovali chladným pohľadom stenu. Bez záujmu, bez emócií. Nieкто sa ku mne blížil, všimol som si ho, hneď ako sa vydal mojim smerom. Bol opatrný, ale nie kvôli mne. Nechcel na seba upútať pozornosť, že ide za nováčikom. Nevedel som, aké tu majú vzťahy.

„Hej, pst,“ zašeptal na vzdialenosť jedného metra. „Ako sa voláš?“

Neodpovedal som.

„Ako myslíš. Počúvaj, vyspi sa trochu. O chvíľu je ráno.“

Otočil som hlavu jeho smerom a zadíval sa mu do očí. Hlasno preglgol.

„O čo ide?“ opýtal som sa.

Muž sa vyplašene začal rozhliadať okolo seba, no keď videl, že si ma nik nevšima, pokračoval: „Vyspi sa, k jedlu sa dnes nedostaneš. Skús sa vysušiť, panebože, veď si ako špongia! Ale teraz ma dobre počúvaj, ráno, keď prídu... drž sa pri ostatných. ... a skús prežiť. ... nechod sám do chodby!“

Ani som nepostrehol, a starec už spal v kúte naproti, zabalený do chlpatých handier. Chcel mi povedať niečo iné, niečo viac. Cítil som, že si to na poslednú chvíľu rozmyslel.

Ráno bolo drsné. Kobka vychladla. Vatra, čo tu večer horela, skoro vyhasla. Ako pietna spomienka tu ležala hromada žeravých uhlíkov, ktoré nieкто začal neohrabane prebúdzat' k životu. Okrem toho bola jediným zdrojom svetla stará lampa, nedbalo pripevnená na stene. Muži sa prebúdzali, niektorí akoby ani nespali. Tentoraz si ma nikto nevšimal, ani starec. Jedni vyťahovali zo záhybov oblečenia kusy jedla, iní ich so závišťou pozorovali. Vedel som, na čo myslia: Keby len tušili, že tam to jedlo bolo aj v noci, mohli sa najesť oni.

„Nástup!“ zavelil jeden z Ambrózových mužov a sám sa podstavil na tri kroky od klenbového vchodu do kobky. „Mäso, pod' sem!“

Nemusel som dlho premýšľať, aby mi došlo, že kričí na mňa. Pohľadom som našiel starca z predošlého večera. Ten len neurčito zalamoval rukami. Vykročil som.

Nechcel som robiť problémy. Nie teraz.

„Padaj do chodby,“ zavelil jednoducho a vytrčil hrudník mojim smerom. Toľko k starcovým včerajším slovám. Čo môže byť v tej chodbe horšie ako ja? A tak som vykročil von z vlhkej temnej kobky a zmizol v šere.

„Žiješ?“ doľahlo ku mne po pár krokoch – asi ma už nevideli.

„A ty?“ spýtal som sa naspäť.

„Žeby tu ten pes znovu nebol? Vyrážame!“

Muži sa pohli zrýchlenou chôdzou, úplne mlčky. Prešli okolo miesta, kde som sa večer prebral, a pokračovali ďalej v absolútnej tme. Chodba sa stále stáčala doprava, akoby sme chodili v nekonečnom kruhu. Na čele šiel Ambróz so svojimi chlapmi, ďalší sa tlačili za nimi, až kým zrazu nezastali. Niečo zarachotilo, podľa zvuku som to odhadol na robustný zámok, ktorý by privítal pár kvapiek oleja. Tunel pred nami sa končil dverami. Ako sa pomaly otvárali, dav mužov začalo zaplavovať svetlo. Oslepení si inštinktívne zakrývali oči. Zjavne na to museli byť zvyknutí, lebo nikto to nekomentoval. Kto nám odomkol, som nevidel, nikto tam nebol.

Chodba sa postupne rozšírila a na podlahe sa objavilo pár ťažkých neopracovaných kameňov, rozmiestnených po okraji. Tu sa začali muži vyzliekať, po dvojiciach či trojiciach si balvany podelili a poodkladali si k nim veci. Niektorí sa vyzliekli do pol pása, iní mali na sebe tričká či košele, ale v kabáte nebol nikto. Už ani ja. V spodnej časti jednej aj druhej steny boli okrúhle pancierové dvere – pripomínali poklop tanku alebo trezor v banke, ibaže väčší.

„Páni, po včerajšom neúspechu a s dnešnými posilami,“ začal Ambróz a pozrel sa na mňa, „dúfam, že Majstrov potešíme. Dúfam, že potešíte mňa.“

Už som si chcel znovu obliecť kabát – bola tam riadna kosa, z odhalených spotených pliec mužov sa parilo, z úst stúpali obláčiky pary –, keď v tom niečo zahrmtalo a ja som zbadal, ako pancierové dvere pomaly miznú v stene. Ostala len diera, presýtená tmavým zeleným svetlom. A muži do nej začali vliezať.

Len veľmi neochotne som ich nasledoval. Keď sme boli dnu, dvere sa samy zavreli. Najprv som nič nevidel, obklopený masou polonahých spoluväzňov som postupoval klesajúcou cestičkou a každú chvíľu som si trepol hlavu do neopracovaného stropu. A potom to prišlo.

Priestrannú jaskyňu, ktorá sa pred nami po krátkej chvíli roztvorila, osvetľovali plynové lampy, ktoré dodávali svetlu ten nevšedný zelený odtieň. Bolo tu neskutočné dusno a ja som pochopil, prečo sa chlapi povyzliekali ešte vonku. Vedľa priechodu, ktorým sme vošli, ležalo nahromadené náradie. Čakany, rýle, lopaty, niekoľko krokov ďalej stáli vedrá, montážna plošina, drevené vzpery a debny rôznych veľkostí. Muži si bez slov a rozkazov začali brať náradie a postupne sa rozliezali po rozložitom podzemí. Len ja som zostal stáť.

Vtedy za mnou prišiel Ambróz.

Nadradenosť mu z tváre zmizla, veliteľský tón v hlase opadol. „Pridaj sa k partii, ktorú vedie tamten mladý. Všetko ti vysvetlia. Dávaj si pozor na... Oni ti ukážu. S tým manipuluj opatrne. Vyzeráš ako schopný chlap, bola by škoda, keby si tu prvý deň zahučal.“

„Čo tá zmena? Pred pár minútami si na mňa chcel nalákať nejakého psa,“ opáčil som a schmatol som lopatu. Mechanická Ruka mi ovisala pri tele.

„Bohužiaľ, Majstri majú zvláštny zmysel pre humor. Veľmi zvláštny... Snaž sa. Večer budú platiť tie isté pravidlá. Ten, kto nemaká, nebude žrať.“ S týmito slovami sa otočil a sám vzal do rúk čakany.

K partii, ku ktorej som sa pridala, patrila aj starica z večera. Okrem neho tu bol dlhovlasý mladík, ktorý sa nás pokúšal organizovať, a ďalší dvaja chlapi. Jedného z nich, nižšieho šľachovitého cigána, prezývali Zverák. Mal na sebe vyblednuté modré montérky a pôvodne biele, teraz prepotené zažltnuté tielko. Ruky, krk a časti chrbta mu pokrývalo modré tetovanie: morské panny, nahé ženské prsia, na bicepsoch dve kotvy. Druhého chlapa oslovovali jednoducho Gaz. Bol dokonale plešatý a ani inde na tele som mu nevidel jediný chlpek. Veľmi toho nenarozprával a po pár hodinách tvrdej práce som si všimol ešte niečo – vôbec sa nepotil.

Postup práce bol jednoduchý. Dvaja chlapi hlbili čakanom štôľňu, zatiaľ čo druhá dvojica plnila vedrá hlinou a posledný z nás ich odnášal do prepادلiska pár krokov vedľa. V živote som zabil nespočetne veľa ľudí. Väčšina z nich sa totiž snažila zabiť mňa. No čakani ani krompáč som v ruke nikdy nedržal.

Aj na hĺbenie plytkého hrobu v Karpatoch mi stačila lopata.

Dlho netrvalo, kým som prestal predstierať, že moja mechanická Ruka je len obyčajná protéza. Aj vďaka nej mala naša skupina na konci dňa vykopané dvakrát toľko ako ostatní. Proste som kopal. Bez prestávky, bez oddychu. Zlomil som pri tom tri poriská.

Bolo to na konci šichty. Muži už len posedávali, unavení na smrť, smädní a vyčerpaní. Zostávajúcu vodu sme dopili pred hodinou. Ja som stál a kopal, lopatou som hádzal hlinu do vedra a vysypal ju bokom len natoľko, aby mi neprekážala. Ľudia z mojej party tak mohli oddychovať a nemuseli hlinu odvážať.

„Ty magor,“ ozval sa zrazu Zverák, ktorý dovtedy vyzeral, že spí. „Nechytaj to!“

Reč bola o malej lesklej hrude, nie väčšej ako päšť normálneho chlapa. Časť bola stále vrastená do kameňa, no druhá vytrčala von. Hrudu som zobral do Ruky a zvyšný kameň proste rozdrvil na prach. Bol to nejaký nerast, kov. Pokusne som Ruku dvakrát zovrel, ale nič sa nestalo, hruda svoj tvar nezmenila.

„Čo to je?“

To už k našej partii prichádzal celý upotený a špinavý Ambróz, ktorého Gaz pohotovo zavolať. „Chvalabohu,“ povzdychol a vliezol k nám. „Holou rukou to nedrž, ešteže máš ten umelý pahýľ. To je dnes prvý kúsok, už som nedúfal, brácho... Doneste niekto oceľovú debnu!“

Jaskyňou a štôľňami sa začala šíriť ozvena gongu ohlasujúceho koniec šichty. Ambróz starostlivo opatroval debnu s pokladom, ktorý som vykopal, ostatní muži vrátane mňa vzorne odkladali náradie.

Bol som vyčerpaný.

Rozhodnutý utiecť.

Večer bol iný ako včera, keď som prišiel do Diery. Vatra znovu horela, v miestnosti, kde sa prespávalo, nás čakalo niekoľko prútených košov plných jedla. Chlieb, jablká a nejaké sušené mäso. A džbány s vodou.

„Za dnešnú hostinu vďačíme nášmu nováčikovi,“ začal rozprávať Ambróz a na striedačku ukazoval na mňa a na koše s jedlom. „Už je to pár dní, čo sa nám podarilo vykopať dirihit... Aj keď práce pokračujú viac než dobre!“

„Ticho!“ ozval sa výkrik od vchodovej klenby a dnu vošla trojica mužov. Dvoch z nich som si zaradil okamžite: nepriestrelné vesty, kompletne vojenské taktické vybavenie vrátane ochranných golierov pre boj zblízka. Hlavy im zakrývala plná prilba s dymovým sklom, plynulo spojeným so vzduchovým filtrom. Nemali žiadne označenie a boli ozbrojení automatickými puškami. Žoldnieri. Dvojica vojakov zabezpečila vstup, a tak nás držala v bezpečnej vzdialenosti od tretieho, čo prišiel s nimi: muž v jednoduchom plášti, stiahnutom v páse bielym povrazom, s kapucňou zarazenou hlboko do čela. Tvár mu zakrýval tieň, no ruky mal bledé a vychudnuté, pokožku suchú a vráskavú. Dvojicu žoldnierov mal však rozhodne pod palcom.

„To je Majster...“ šepol niekto v dave, ledva som ho začul. Žoldnier však zareagoval pohotovo, zvrchol sa o pol otočky a s presnosťou útočiacej kobry vystrelil z pušky na muža. Zasiahol ho priamo do krku, ktorý sa rozprskol v krvavom chuchvalci.

Telo padlo na zem. Všetci mlčali, väčšina ani nedýchala.

„Nie tak hŕf, priateľu,“ prehovoril Majster k strelcovi. „Ale vždy je dobrá príležitosť demonštrovať svoje postavenie. Takže, je nás znovu o jedného menej. Prosím, hodujte a oddychujte, kus dirihitu, ktorý ste dnes vykopali, je naozaj obrovský. Výborná práca.“

Všetci mlčali.

„Ale no tak, tvárte sa predsa trochu veselšie! Každý máme svoje miesto, a toto je to vaše. Aby som vám prejavil vďaku a trochu vás motivoval, v mene Majstrov vám prinášam tieto dve fľaše vína. Oslávte a dobre si oddýchnite.“

Urobil som nepatrný krok vpred, no čiási ruka na ramene ma zastavila. Bol to Zverák, akoby vycítil, čo som chcel spraviť. „Nikam nechod', gadžo,“ šepol tak ticho, že som mu ledva rozumel.

Majster sa bez slova otočil, jeho sprievod pomaly vycúval, zbrane namierené na nás. Vojenský postup. Pár minút potom, ako sme osameli, vládlo v kobke hrobové ticho, ktoré prelomil až Ambróz.

„Takže... víno, páni. Mäso – to meno sa ti asi nehodí –, dnes si ukázal svoje kvality. Voláš sa? Môžeš sa napiť prvý. Vítam ťa medzi nami,“ podal mi fľašu.

„Kladivák,“ odpovedal som a zubami vytiahol korkový štupeľ, až to luplo. Už podľa vône bolo jasné, že od dobrého vína to má ďaleko. Ale vždy lepšie ako krysa.

Spal som ako zabitý. Žiadne sny, myšlienky ani spomienky. Keď som otvoril oči, bolo už ráno. Aspoň som si to myslel, keďže denné svetlo tu bolo nedostatkovým tovarom.

Môj plán bol priamočiary. Zabiť strážneho túlajúceho sa psa, sledovať, kde sú vchody a východy, a proste sa prebiť von. Nebolo by to po prvýkrát. Pri týchto myšlienkach som podvedome zovrel päst' Ruky. Tešila sa.

Nevedel som, kde sa nachádzam. Niekde pod zemou, podľa starých murovaných stien v Diere bolo najpravdepodobnejšie, že som stále na území Pressburgu. Takto vyzerali pivnice v Starom Meste. Ostatne, keď sa pretlčiem von, tak to zistím. Od plánu ma ale odradil dirihit. Keď si dá niekto takú námahu, uväzní a zotročí toľko ľudí, musí to znamenať len jedno.

Ten kov má kurevsky veľkú cenu. Otázka je, koľko ho potrebujem a kto ho kúpi. Ale jedno po druhom.

„Hej, pst. Stávaj,“ drgol som do Zveráka, čo spal na dosah mojej paže.

„Zomri, gadžo, spím.“ Cigán sa prevalil na druhý bok a hlasno si prdol. „Čo je?“

„Ten dirihit. Načo to potrebujú?“

„Radšej sa tráp tým, čo si dám jesť, keď už si ma zobudil. Ja neviem, móre. Vždy sa to dá do tej kovovej onej a potom to odnesú.“

„Mhm.“

„Počul som ale,“ Zverák sa posadil a posunul sa bližšie ku mne, „že to je to rádioaktívne. Nebezpečné, chápeš? Niekto si to raz chcel nechať pre seba a strčil si to normálne do prdele, kamoš. Zle dopadol, veľmi zle. Tak som počul.“

Dirihit. Nikdy som to slovo nepočul.

„Nástup!“ zvolal jeden z Ambrózových mužov, keď sa chlapi pobudili. Druhý deň pred nami.

Tentoraz sa ma nikto nepokúsil použiť ako návnadu. Aj keď mi prišlo zvláštne, prečo je toľko rečí okolo jedného psiska. Beštia.

„Nejaký dobrovoľník?“ spýtal sa chlap, ktorý nás nechal nastúpiť.

Vykročil som mu naproti. Pochopil, že sa hlásim dobrovoľne. Pochopil to zle.

V temnote totiž niečo čakalo. Cítil som to.

Dva metre od muža som prudko zrýchlil krok a bleskovo zaútočil Rukou. Nezničiteľný kov dopadol na jeho hrudník, minimálne jedna kosť zapraskala, a muž odletel. Priamo do chodby.

Temnota sa zhmotnila a pohla sa, a ja som nemohol uveriť tomu, čo vidím. Beštia, strážny pes túlajúci sa chodbami Diery, vyzerala ako nejaká prehistorická mýtická bytosť. Takmer poldruha metra vysoká, s hlavou ako obrovský sud. Mala dokonale čiernu srst', jemne sa lesknúcu v svetle unikajúcom z našej kobky.

Ambrózov muž zomrel okamžite. Pes mu svojou zubatou tlamou pripomínajúcou cirkulárku odhryzol hlavu. Celú. Zvyšok torza zovrel do papule ako korisť a zmizol v tme, jediné, čo po ňom ostalo, bola ozvena štrngajúcej reťaze, ktorou bol priviazaný. To musela byť pekne dlhá reťaz.

Na niekoľkých tvárach som zbadal úsmev, na iných zdesenie. Všetci však mlčali a postupne obracali oči na Ambróza. „No...“ začal rozpačito. „Cesta je voľná. A v mojej skupine sa uvoľnilo miesto.“

Nikto sa ani nepohol. Pozerali na mňa, na Ambróza, na mňa. „Idem,“ zavelil som. A bolo. Vyrázili sme.

Dni plynuli, štólne sa prehlbovali. Niekedy sme našli kus dirihitu, inokedy sme kopali naprázdno. Psa som celý týždeň nevidel, ale stále som na neho myslel. Bola to majestátna potvora hodná rešpektu. Škoda, že na opačnej strane. Bol som v Diere dva týždne. Ambróz so mnou preberal veci, prerozdelili sme skupiny, začali viacej spolupracovať. Raz za čas k nám pribudol niekto nový, inokedy niekto pri ťažbe zomrel. O Majstroch ani dirihite som sa ale nedozvedel nič. Druhýkrát nás už navštíviť neprišli. Zakaždým poslali len žoldniera, ktorý prevzal dirihit. Jedlo, voda, prípadne nejaká odmena nás vždy už čakali v našej temnici. Raz – keď sme našli dve hrudy dirihitu za jednu zmenu – sme dostali dokonca tri škatuľky cigariet. Jednu som si zobral a v pokoji sa vyvalil v kúte.

„Plánuješ zdrhnúť,“ posadil sa vedľa mňa Gaz a pohybom prstov si vypýtal cigaretu. V ten deň zomrel ďalší z nás, ten mladý chlapec, ktorý bol pôvodne predákom našej skupiny. Zavalila ho zle vystužená štôlna. Videl som na chlapoch, že boli smutní a plní nenávisti k nespravodlivému životu. Neprekážalo im, že ako otroci kopú pre iných, a že ich čaká rovnaký osud. Prekážala im, nám, smrť kamaráta. Jedného z nás. „Nebol by si prvý. A nebudeš ani posledný,“ dodal, keď som neodpovedal.

Cigarety tu mali úplne inú chuť, než na akú som bol zvyknutý. Každý šluk pre mňa znamenal vychutnať si moment, ktorý sa už nikdy nemusí zopakovať. Vypustil som oblak dymu, až sa Gaz rozkašľal. „Žiadne zviera neudržíš v klietke večne.“

Hovoril som o sebe. A Gaz tomu rozumel.

Viac sme o tom v ten deň nehovorili.

Boli sme bohvie ako hlboko pod zemou, strážili nás elektronické aj mechanické systémy, prerastená obluda, ktorej bol pes vzdialeným príbuzným, a oni. Žoldnieri. Vyzbrojení lepšie ako ktorákoľvek armáda. Plné taktické overaly, nepriestrelné vesty a automatické pušky FN FAL. Počet neznámy. Sám som proti nim nemal šancu, hlavne na väčšie vzdialenosti. Taká zbraň by aj mňa po chvíli poslala k zemi.

Nablízko, to by bolo iné. Roky pouličných vojen a Ruka – to mi postačí na akéhokoľvek žoldniera.

Než som zahasil tretiu cigaretu a rozhodol sa zaľahnúť, bolo rozhodnuté. Utečiem. Ak sa to nepodarí, zabijem ich čo najviac.

Dni bežali ako voda a môj život v Diere upadol do stereotypu. Pracovať, kopat', spať. Psisko bolo živšie ako inokedy, už dlho sa mu nepodarilo nikoho z Diery uloviť. Než som konečne získal predstavu, ako sa dostať von, ubehli ďalšie dva týždne, možno tri. A potom

d'alší mesiac. Z pôvodných priestorov, kde sme kopali, bola teraz sieť nekonečných chodieb a štôlní, no dirhit sme nevykopali už vyše desať dní.

„Ako to chceš spraviť, gadžo? Sa chceš prevrtať?“ spýtal sa Zverák, keď sme boli zalezení v štôlni a upevňovali nové drevené podpery. Ostatní pri tejto otázke zmeraveli a sledovali ma. Vedeli, že niečo plánujem, a že tento plán zahŕňa aj ich.

„Napadlo mi aj to, ale svetlo v tom tuneli som ešte nevidel. Potrebujeme zbrane. Z krompáčov, lopát a porísk. Krátke bodné, ťažké kladivá. Pre každého. Spravíme to ráno, keď pôjdeme na výkop. Psa necháme tak, nebudeme sa s ním zdržovať. A za prvé dvere nás pustia aj sami. Potom je to už len na nás.“

„Gadžo, nechcem ti brať oné, ilúzie, ale to je cesta do bane a my by sme chceli von.“

„Tá cesta pokračuje ďalej. Musí, pretože iná nikde nie je. Majstri, tí buzeranti v kapucniach, toto nevybudovali,“ ukázal som rukami okolo seba. „Využívajú dávne katakomby ako nocľaháreň pre svojich otrokov, aby sa poľahky dostali k ložiskám dirहितu. Keby tade nevedla cesta von, tak tam nie sú tie železné vráta.“

„To má pravdu,“ pritakal niekto.

„Zbrane necháme tu, takže aj keď majú niekde pozorovateľňu alebo kameru, nič si nevšimnú. A odtiaľto zaútočíme.“

„Plno ľudí chcípne, niektorí nebudú chcieť ísť,“ ozval sa Gaz. Podľa tónu hlasu bolo jasné, kam sa radí on. Nemal strach, túžil po boji. Túžil po slobode.

„Začnite si pri práci odkladať vercajk. Schovávajúte ho v dvanástej štôlni, kde sú teraz nakladače,“ začal som rozdávať rozkazy. Ľudia okolo mňa rozhodne prikyvovali. „Lopatu, krompáč, kladivo, klíny... všetko, čo sa podarí ušetriť. Lopatám potom treba skrátiť poriská a tú nakladaciu plochu zaostriť, poskladať. Ako obrovský bodák.“

„To viem jak, vycvengám to o kamene,“ pridal svoju trošku Zverák.

„Klinov stačí pár, osadíme ich na zvyšné palice. Kladivá a krompáče vezmeme, ako sú. Pomaly a nenápadne, nepretŕčajte sa s tým!“

„A ostatní?“ spýtal sa starec. Ruky sa mu triasli vzrušením.

Zatiaľ o tom vedela len naša skupina. Musel som sa porozprávať s Ambrózom – keď bude správna chvíľa. Tá nastala po troch dňoch.

„Udrel ťa niekto do hlavy?“ bola jeho prvá reakcia. Z môjho pohľadu však vytušil, že to myslím vážne. „O Ambrózovi z Engerau nebude nikto hovoriť, že netasil zbraň, keď sa bojovalo!“

Len som sa usmial. Engerau spomínal rád a často. Betónová štvrť v Pressburgu, plná panelových domov. Štvrť, kde nikto cudzí nebol vítaný, ani cez deň, ani v noci. O miestnych sa šírili rôzne šialené legendy. Ale fungovalo to. O poriadok sa starali miestni, verejná bezpečnosť tam zavítala len výnimočne. Aj keď poriadok v Engerau bol prezentovaný dost' svojsky – aby každý díler okupoval len svoje teritórium, aby nikto nestriel'al pri detských ihriskách, poprípade, aby niekto reguloval prísun marihuany do škôl.

Ale fungovalo to.

„Je tu pár ľudí, ktorých môžeme zasvätiť. Pripraviť ich na boj. Ale musia vedieť, že ich vedieš pevnou rukou,“ zarazil sa a pozrel na Ruku. „V tvojom prípade to celkom sedí. Poďme do toho.“

Detailný plán nepoznal okrem mňa a najbližších nikto. Zhodli sme sa, že ostatní to nemusia vedieť vopred a v čase úteku si sami vyberú – slobodu, alebo smrť. A tá príde nakoniec tak či tak.

Dni ubiehali, zbrane v dvanástej štôlni sa kopili. Vyčkávali poctivo poschovávané pod hromadami hlíny. Čakany, narýchlo vyrobené kopije, bodáky. Ambróz sa prejavil ako odborník na neférový pouličný boj, a z drôtov a skrutiiek vyrábal boxery.

„Čo je zač tá Beštia?“ spýtal som sa ho raz, keď sme mali krátku prestávku. V ten deň sa našiel ďalší kus dirihitu.

„Pes z pekla, čo ja viem.“

„Je na reťazi, ale stretávame ho stále menej.“

„Ja ti neviem. Keď nás bolo viac, používali sme návnady, potom sa nám ho podarilo párkrát ošmeknúť, a prišiel skrátka. Všimol si si tú reťaz? Je priviazaný k nejakej koľajnici na strope, vďaka ktorej sa môže hýbať, kam chce. Nik nevie, čo všetko tu dole je.“

Na to som myslel aj ja. Možno tu bolo ťažobných partii viac a Beštia si proste chodila, kam chcela a niekde sa dostala k potrave jednoduchšie.

„Keď som sem prišiel, bol tu chlap, taký Maďar, a ten vravieval, že Beštia nemá pána. Že je nesmrteľná, naveky odsúdená blúdiť Dierou.“

„Ver mi. Každý sa dá zabiť.“

„Ó, áno. To uvidíme o chvíľu.“

Tá chvíľa nastala rýchlejšie, než sme plánovali.

Všetko bolo ako inokedy. Vstať, vyraziť na celodenný výkop. Jedny dvere, povyzliekať sa a cez trezorové uzávery vstúpiť do baní.

„Dobrý deň vospolok!“ privítal nás vrúcne muž v hnedej kapucni. Tentoraz mal pri sebe šiestich žoldnierov a všetci mierili na nás. „Život je jedna nekonečná hádanka, záhada. Zamyslíte sa nad tým. Ako vznikol život, ktorý poznáme, a prečo je taký rôznorodý? Pre každého z nás si osud nachystal inú cestu. A aj v tejto nekonečnej studnici poznania, akou život je, vždy narazíte na niekoho alebo niečo, čo tým životom pohrda. Neváži si ho!“

Najprv mi to nedochádzalo, potom som pochopil. Štôlna číslo dvanásť.

„Každý máme svoje miesto a svoju úlohu, a keď ju plníme, žijeme, užívame si plody našej práce. Tu, medzi vami, však nastal v tomto smere problém.“

Chlapi si začali šepkať, niektorí nervózne prešľapovali.

„Aha. Predpokladajme teda, že ste s tým neboli oboznámení všetci. Pár z vás,“ mávol Majster rukou v priestore, „sa rozhodlo, že si vyrobí zbrane. Môžem len hádať, aký bol ich ďalší účel. Budeme to musieť zistiť.“

Keď Majster dopovedal, každý žoldnier raz vystrelil. Šesť mojich spoluväzňov padalo k zemi. Na tvrdú zem dopadli už len ich mŕtve telá.

„Takže, aj keď ste svojím spôsobom vzácní, ešte pár takýchto kôl si môžeme dovoliť. Nuž, chce nám niekto niečo povedať?“

Ambróz, ktorý stal celý čas vedľa mňa, sa nenápadne naklonil bližšie. „Dôveruj mi a rob to, čo vieš najlepšie, Kladivák.“

„Ako to mysl...“ šepol som naspať, ale ani som nestihol dopovedať vetu.

„On to bol!“ vyskočil Ambróz z radu a prstom ukazoval na mňa. „Nebol som si istý, ale teraz mi je to už jasné. On vyrábala zbrane! Niekto s ním musel spolupracovať!“ Vyslúžil si pár nenávisťných pohľadov, ale všetci mlčali.

Dvaja vojaci zamierili ku mne a priviedli ma pred Majstra. „Nečakal som, že to bude také... rýchle,“ povedal rozpačito Majster. „Mám srdce a vy máte väčšiu hodnotu živí, s lopatou v ruke. Bude stačiť jedna poprava.“

Na jeho znamenie ma žoldnieri zrazili na kolená. Neviem, čo presne myslel Ambróz tým, keď povedal, aby som robil, čo viem najlepšie. Ale ak som chcel prežiť, musel som začať zabíjať. S tým som nemal problém.

Hlaveň FN FAL ma pobozkala na zátylok. Bola príjemne chladná.

„Teraz!“ zakričal niekto od štôlní. Bol to Ambróz. Musel nepozorovane prekĺznúť, keď sa žoldnieri upriamili na mňa. Časť väzňov sa rozbehla ako jeden proti nám, niektorí váhali, ďalší bežali opačným smerom.

Žoldnier, ktorý ma mal popraviť, premárnil svoj zlomok sekundy. Hlavou som trhol do strany a otočil som sa na mieste. Jednou rukou som zovrel hlavu a tá druhá, oceľová, vyrazila vpred. Žoldniera zlomilo v páse. To už som stál na nohách a kolenom ho z celej sily kopol do prilby.

Pušku som mu zrazil, a prehovorili päste. Chvíľu sa bránil, no po dvoch zásahoch Ruky mu praskol filter. Pritisol som sa k nemu telo na telo a obratne mu zlomil väz. To už sa bojovalo v celej bani. Strelba v uzavretých priestoroch trhala ušné bubienky, ale víťazili sme. Zatiaľ čo som bojoval so žoldnierom, chlapi umlátili dvoch ďalších, hlavne vďaka Ambrózovi, ktorý zo štôlni priniesol niekoľko bodákov.

Ten smrad ich tam poukrýval! Ešte nikdy som ho nemal tak rád.

Odhadom na tucet našich padlých zomreli traja žoldnieri a Majster. Zvyšným trom sa podarilo prestrieľať sa k jednému z východov. Každou ranou zasiahli niekoho z našich, ale bolo nás priveľa. Gaz sa niekde zmocnil obrovského kladiva a zúriivo vybehol proti nepriateľom. Posledný ustupujúci si ho vzal na mušku a vystrelil.

Cvak.

Gaz sa ceril ako zmyslov zbavený. Žoldnier pochopil neskoro, že zásobník je prázdny, a nestihol vytasíť pištoľ. Prilba bola dostatočne odolná a zásahu kladivom odolala, to isté sa však nedalo povedať o jeho kostiach, ktoré zapraskali pod silou nárazu, keď mu trhlo hlavou dozadu. Podľa mňa ho zabil už prvým úderom, ale dal mu ešte ďalších päť či šesť. Zvyšní dvaja sa o osud svojich compadres nezaujímali a utiekli. Ubehnú cenné minúty, kým zavolajú posily. Celkovo sme na tom boli lepšie, než sme mohli dúfať. Mali sme tri funkčné pušky. Ale naše počty preriedli.

„Poberte si bodáky, kladivá, všetko, s čím ste pripravení párať tých čurákov!“ zreval Ambróz a automaticky si prisvojil jednu FN FAL. Vyškieral sa ako blázon.

Chlapi zobrali pušky aj ostatné zbrane a všetci sme sa rozbehli k prechodovým dverám. Vo vojne nie je čas na oplakávanie mŕtvych.

Vybehli sme z jaskyne a točitou chodbou pokračovali vpred. Rovnakou cestou museli bežať aj tí dvaja zvyšní žoldnieri. Rýchlo som zdrapol svoj kabát a nasledoval ostatných. Mal som k nemu citový vzťah. V týchto častiach katakomb som doposiaľ nebol, ničím sa ale nelíšili od tých, ktoré som poznal. Starý zvlhnutý a machom pokrytý kameň a takmer žiadne svetlo. Sem-tam svietila na stene plynová lampa, inde zase fakľa. A tak ako všade, aj tu bola k stropu pripevnená niekoľko centimetrová koľajnica. Chodba sa zužovala a dvakrát sa rozvetvovala, ale náš smer bol jasný. Cítil som, že stúpame.

Na povrch.

V jednom mieste sa chodba prudko lámala. Pár mužov, ktorí vybehli prví, bolo v momente postrieľaných.

„Sú tam dvere, nejaké vrecia a vojaci. Osem, možno desať,“ informoval Ambróz, ktorý sa dobrovoľne rozhodol urobiť prieskum.

To bol koniec, nemali sme ich ako vykúriť z pozícií a im stačilo len vydržať v provizórnom zákope. Pár našich si to uvedomovalo, ale pripravení bojovať boli aj tak. Do posledného dychu.

„Stálo to za to,“ pridal sa Gaz a nežne poláskal FN FAL. „Čo spravíme?“

„Héééééj, holota!“ ozvalo sa od dverí. „Vzdajte sa!“

„Zemri, gáádžo!“

„Engeraaaaau!“

Dakto z našich pridal spoza rohu pár výstrelov z pušky. Muži sa začali formovať k útoku.

„Už sme dlho žili ako krysy. Poďme zomrieť ako chlapi!“ vykrikoval niekto a ja som si uvedomil, že hulákam spolu s ostatnými. Dal som sa strhnúť davom.

„Počkajte, otvárajú dvere,“ zvolal pozorovateľ, čo mapoval situáciu.

„Prichádzajú ďalší?“ spýtal sa Ambróz.

„No... nie celkom,“ odpovedal pozorovateľ. Niekde v diaľke zacvengala reťaz.

Zverák zhlboka prehltol.

„Kurva, piča,“ vydýchol Ambróz a začal ustupovať. „Beštia.“

Chlapi začali cúvať späť do chodby, zbrane pripravené pred sebou. Hrnot reťaze a štyroch ťažkých tláp, sprevádzaný dravým štekotom, sa blížil. Zaspätkovali sme asi dvadsať metrov, keď som zbadal Beštiu. Bola majestátna. Chlpy na svalnatom tele sa jej zježili, celé telo bolo v bojovej pohotovosti. Stála a premýšľala, zvažovala, ako zaútočí. Videl som to na nej. Bol to vraždiaci stroj riadiaci sa inštinktnými, ale nás bolo viac. Stal som si na čelo našich ľudí a čakal som. Kovová Ruka bola pripravená drviť kosti, v druhej som zvieral bodák. Beštia vrčala a krokom sa približovala. Jeden prudký pohyb, a začne masaker.

„Mám to zastrelit?“ spýtal sa Gaz. Neveril som, že ju guľky dokážu dostatočne spomaliť, ale zdalo sa mi to ako najrozumnejší nápad.

„Počkaj,“ rozmyslel som si to zrazu a spravil som krok smerom k Beštii. Vrčala čoraz výhražnejšie. Pri ďalšom kroku som k nej napriahol Ruku a bodák pustil na zem.

„On sa zbláznil,“ zaznelo od mužov. Za psom sa blížili kroky žoldnierov.

Ako som sa k nej priblížil Rukou, prikrčila sa k skoku, ale nezaútočila.

„Pššš, priateľu. Viem, aké to je. Ja ti teraz uvoľním tú reťaz, dobre?“

Zavrčala. Nezdalo sa, žeby mi rozumela.

„Žiadne zviera neudržíš v kletke večne,“ povedal som sám pre seba a natiahol sa k reťazi. Bola to kalená oceľ, najtvrdšia, aká len existuje. S Rukou sa však nemohla rovnať. Kov bolestne zapraskal, keď som reťaz rozdrvil medzi prstami. „Si voľná.“

„Engeraaaaaau!“ zvrieskol Ambróz, keď pochopil, čo sa mi podarilo.

Beštia šťastne zabrechala, drgla do mňa hlavou a rozbehla sa proti svojim pánom. Pristál som na zemi, to sa nedalo ustáť. Naši muži ju s krikom nasledovali. Nastal masaker.

Nábojnice cengali o zem, na zem padali telá mužov z oboch táborov. Keď sme prerazili dvere, prišli ďalší. Zabili sme aj tých. Ambróz bol hotový bodákový virtuóz, Gaz ich sústavne kropil FN FAL-kou. Keď mu došli náboje, zdvihol zo zeme ďalšiu. Ja som robil to, čo som vedel najlepšie. Bojoval. Roztĺkal som prilby, trhal končatiny. Stiesnené priestory, početná prevaha a Beštia na našej strane nám priniesli víťazstvo. Počas boja sme neustále postupovali vpred. Ani som si to neuvedomil a ocitli sme sa v priestore, ktorý pripomínal akúsi hrobku. Osemuholníková miestnosť, na každej stene svietnik a uprostred niečo ako kamenná rakva, na ktorej sedela socha žulového chrliča. Ani démon, ani anjel. Bytosť uprostred týchto dvoch svetov. Zvrátené sochárske umenie minulosti.

„Cesta von,“ ukázal niekto na celkom nenápadnú tmavú chodbičku, ktorou prešli ledva dvaja chlapi naraz. Zostalo nás osem, všetci umazaní, špinaví a od krvi. Zobrali sme pár svietnikov s hrubými medovými sviecami a išli sme.

Priestory, kam sme z podzemia vyšli, som hneď spoznal. Dlhé štíhle okná, pomalované rôznymi farbami, a uprostred obrovský drevený portál.

Modlitebné lavice.

Skurvený kostol. Katedrála svätého Martina.

„Zapáľme to,“ poznamenal Zverák a so svietnikom v ruke sa začal obzeráť po ničom, čo by podpálil ako prvé.

Kapitola II.

Sloboda, cítil som ju každým nádychom, každým pórom svojho tela. Neriedenú, prirodzenú a živelnú. Nevnímal som ani mráz, ktorý sa vrýval pod kožu ako nebezpečný parazit. Sloboda. Telo pokryté ranami a zmrznutou zaschnutou krvou. Sloboda sa platí tou najcennejšou menou.

S nikým som sa nelúčil. Muži, tí čo prežili, mizli v tme. Každý z nás mal cieľ, už nás nič nespájalo. Kontrakt vypršal, unikli sme. V nozdrách ma začal štípať dym, aj napriek mrazu, vlhku a jemnému sneženiu. Katedrála svätého Martina začala horieť a dym sa rýchlo šírila do okolia.

Zovrel som Ruku v päst' a usmial som sa.

Pressburg, som späť!

„Dúfam, že ťa už nestretnem,“ zaškeril sa Ambróz a položil mi ruku na rameno. „No v Engerau si vždy vítaný.“

Niečo mi strčil do ruky a škeril sa pritom ako idiot. Bola to malá plechová škatuľka. Čo v nej je, som vedel aj bez toho, aby som do nej nahliadol. „Na rozlúčku,“ zachechtal sa.

Osamel som.

Nočný Pressburg ma vítal. Cítil som, ako sa teší z mojej prítomnosti. Patrili sme k sebe. Mechanickú Ruku mi pokryla inovať. Potreboval som dobre zvážiť ďalšie kroky. Nevedel som, kto bol za ťažbou dirihitu v katakombách pod katedrálou. Ale nepredpokladal som, že by sa vyzabíjaním podzemnej stráže problémy skončili. Chcel som vedieť viac o Majstroch, dirihite a jeho schopnostiach.

No všetko má svoj čas. Čo som naozaj potreboval hneď a zaraz, bolo jedlo a horúci kúpeľ. Odpočinúť si, dať sa dohromady. Omnoho lepšie sa premýšľa oddýchnutému s plným žalúdkom. Aj zabíja. Hlavne zabíja.

V starom meste som mal byť. Dostal som ho pred rokmi ako protihodnotu za jednu práčičku. Tá štvrt' mi nevoňala, bola na mňa príliš nóbl, a preto som sa rozhodol používať ho len ako dočasný úkryt, keď bude treba. Prešiel som okolo hradných múrov, cez nádvorie do kopca k Slavínu. Staré mesto bývalo v noci pusté, a inak to nebolo ani tentoraz.

Kráčal som po ceste, snehový poprašok mi škrípala pod topánkami. Na mačacích hlavách, ktorými bola cesta dláždená, sa nepríjemne šmýkalo. Občas som skontroloval, či ma niekto nesleduje, ale ulice hradného kopca boli pusté. Pre istotu som niekoľkokrát zle odbočil a raz som prebehol cez jednu opustenú záhradu – človek nikdy nevie. Ani ja nie.

Dnu som sa poľahky dostal, vchodové dvere neboli zamknuté. Výťah fungoval, ale nechcel som zbytočne robiť rámus, a tak som na tretie poschodie, kde som mal byť, vybehol. Kľúč bol v škáre pri prahu, presne ako som ho tam nechal.

Byt bol zariadený stroho. Zatuchnutý, opustený, plný prachu a zimy. Z úst mi stúpala para. Najvyšší čas zakúriť. V izbe aj v kúpeľni som naplno otvoril staré liatinové radiátory. Do špinavej vane som si z červeného kohútika pustil horúcu vodu. Z vrečka kabáta som vytiahol hranatú plechovú škatuľku. Dirihit. Nevedel som, čo s ním ďalej, no aj tak som ho okamžite schoval do kúta izby pod uvoľnené parkety.

Nespomínal som si, kedy som si naposledy doprial kúpeľ. Kosti a svaly som mal premrznuté, kĺby ma boleli pri najmenšej námahe. Oblečenie som nechal ležať na zemi, zo skrinky som vylovil polkilovú konzervu fazule, hliníkovú lyžicu a po chvíli hľadania aj makarova. Bol nabitý a nachystaný tak, ako som ho tu naposledy nechal. Vliezol som do vane, makarov som si odložil na umývadlo vedľa hlavy a začal sa ládovať fazuľou. Ešte nikdy som nič lepšie nejedol.

Minul som všetky tri mydlá, čo som našiel. Dvakrát som čiastočne vypustil chladnú vodu a doplnil ju horúcou. Keď som nakoniec vyliezol z vane, začínalo svitať.

Nebol som na tom tak zle, odreniny a rany boli čisté, špina, krv, pot aj sadze odtiekli do kanála. Po ďalšej kontrole som usúdil, že nič netreba zašívvať. Opásal som si uterák a do kúpeľne som priniesol svoje smradľavé a krvavé veci. Topánky a kabát potrebovali vyčistiť, všetko ostatné bolo nepoužiteľné. Kabát a baganče som prepláchol a osprchoval a rozložil ich na radiátory. Oči sa mi zatvárali únavou. Z posledných síl som sa premiestnil do postele a položil si makarova vedľa seba.

Zobudil som sa o dva dni na poludnie. Neskutočne mi škvŕkalo v bruchu. Bol čas znovu uviesť veci do pohybu.

Zo skrine som vybral flanelovú košeľu, hrubé ponožky, slipy a prešivané vojenské nohavice z Ruska, kúpené pred rokmi od vojenských dezertérov, čo rozpredávali nakradnuté zásoby. Takisto som prišiel aj k makarovu a pár ďalším drobnostiam. Kabát bol suchý, no stále trochu zatuchnutý, musel som sa s tým zmieriť. Aj topánky už zažili lepšie časy, ale aspoň v nich bolo príjemne teplo. Do vreciek som si napchal za hrst' bankoviek a mincí z mojej rezervy. Vychystal som sa, pozhasínal, povypínal radiátory a po chvíli rozmýšľania som si vzal aj kožené rukavice. Sám som si ich upravil na mieru – pravá bola väčšia, aby sa do nej Ruka pohodlne zmestila. Cez deň je mesto plné obyčajných ľudí, detí a hlavne policajtov. Nepotreboval som na seba pútať pozornosť. Z rovnakého dôvodu som si nevzal ani makarov. Najradšej by som vyšiel von až v noci, ale nemal som na výber.

Pressburg za bieleho dňa bol celkom iný. Dýchal farbami, zvukmi, pouličným ruchom. Trolejbus ma odviezol do centra, kde som zamieril rovno do bufetu Stein. Historický pivovar s krčmou a bufetom tu boli, odkedy som si spomínal. Dnes som mal naplánovaných niekoľko návštev a vybavovačiek, preto som sa rozhodol začať čo najrozumnejšie – jedlom. Po niekoľkých týždňoch v katakombách, boji a dvojdňovom spánku som sa cítil slabý, ale odpočínutý.

Pri pulte som si objednal dvanásť obložených chlebíčkov, polievku, štyri šamrole a dve kávy, k nim dvanásť kociek cukru a dennú tlač. Nebol som bežný človek. Nieкто by možno pochyboval, či som vôbec človek. Na posedenie som dokázal zjesť naozaj veľa. Moje telo vďaka Ruke spaľovalo energiu obrovskou rýchlosťou.

Keď bolo treba.

Príjemná pani s ksichtom buldoga za výčapom pri mojej objednávke ani nemrkla.

Polievku som doslova vysrkol a pri čítaní novín som do seba nahádzal chlebíčky. Nič zaujímavé som sa nedočítal: samé mafiánske spory, krvavé vendety, skorumpovaní politici.

Nič o nezvestných a stratených ľuďoch, ktorí zomierali v katakombách pod katedrálou. Nikomu nechýbali, nikto o nich nepísal. O katedrále svätého Martina som sa dočítal na siedmej strane Smeny v krátkom odseku. Malý požiar vraj spôsobili vandali, nič zásadné sa nestalo. Škody minimálne, nikto nebol zranený.

Ja som si to pamätal inak.

Nieкто mal dosť prostriedkov a enormný záujem, aby to zamaskoval.

Dojedor som, noviny som nechal na stole, len do jednej dvojstránky som si dal zabaliť na neskôr ďalších šesť chlebíčkov. Čakal ma dlhý deň.

Keď som sa oprel o betónové zábradlie na nábreží Dunaja, bola už noc. Moja vytúžená temná priateľka a milenka.

Dnes som toho veľa nezistil. Jednou z mojich zastávok bola mestská knižnica. Dirihit som však nenašiel v žiadnom slovníku ani encyklopédii. Vedecké časopisy, strojnícke knihy a tabuľky, chemické prvky – nikde sa nespomínal. Niečo som sa dozvedel len o histórii katakomb pod pressburským starým mestom. Domnieval som sa, že tie pod katedrálou majú rovnaký pôvod. Ibaže sa o nich nikde nepísalo, akoby neexistovali.

Znovu mrzlo, no vládlo bezvetrie. Hladina Dunaja bola pokojná. Pri brehu odpočívali hausbóty, jedna výletná loď a niekoľko prázdnych pontónových mól. K jednému z nich pomaly a zručne manévrovala tlmene osvetlená rybárska loď. Už bolo načase. Od nového kamaráta z domu lodníkov som sa dozvedel, že má prísť o desiatej. Určite mi neklamal, Ruka zovretá okolo krehkého hrdla má dar prebúdzat' v ľuďoch pravdovravnosť.

Selena hodinu meškala.

Keď som ju videl naposledy, nemal som možnosť poobzerať si ju. Bola to bežná rybárska loď so štíhlym trupom. Na palube stálo pár mužov. Ich siete boli prázdne, buď sa im dnes nedarilo, alebo nelovili.

„Hľadám kapitána,“ prehovoril som a vkročil na palubu k dvojici námorníkov. Výraz ich tvári prezradil, že ma spoznali. Bol som tu správne. Ruka vyrazila vpred ako dravec a zasiahla jedného z nich do hrude. Nohy sa mu odlepili od paluby a potom som začul čľupnutie, keď telo prerazilo hladinu Dunaja.

Druhý sa pokúsil utiecť. Priskočil som k nemu, zdrazil ho zozadu za krk a prudko mu vrazil tvár do lodného zábradlia. Niečo zaprašťalo, vo vzduchu som zacítil krv, muž mi zvláčnel v náručí. Rukou som ho chytil za golier bundy a hodil ho za kolegom.

„Ani sa nepohni!“ ozvalo sa. Zatiaľ čo som sa na palube zabával s dvojicou chlapov, z kabíny vyšli ďalší. Teraz som im bol otočený chrbtom. Bolo načase.

„Hľadám kapitána,“ zopakoval som zreteľne a otočil sa. Za mnou stáli ďalší traja muži, jeden s drevenou palicou, druhý s nožom, tretí na mňa mieril poľovníckou guľovnicou. To musel byť on.

Tiež ma spoznal. Neprezradili ho oči ani výraz, ale fakt, že keď uvidel moju tvár, stlačil spúšť.

Strela ma zasiahla do ramena a zvrtila ma bokom. Stratil som rovnováhu a začal som padať. Mal som si vziať makarov. Ďalší výstrel už neprišiel, pretože muži sa rozbehli proti mne. Kapitán kričal, chcel ich zastaviť, takto mu blokovali palnú dráhu. Prvý úder palicou som nevykryl a drevo mi bolestivo skĺzlo po čele. Keď sa znovu napriahol, zovrel som mu rukou zápästie a rozdrvil ho na krvavú brečku. Padol na kolená a kričal. Medzitým sa ku mne už blížilo ostrie noža. Hranou dlane som útočníkovi klepol po ruke a on stratil balans. Pristúpil som bližšie a kolenom do žalúdka som ho vyradil z hry. V poslednej chvíli som zachytil jeho skuvňajúce telo a zodvihol ho pred seba ako štít.

Kapitán mal odistené, no nestrielal. Nechcel ohroziť svojho druha.

„Potrebujem sa porozprávať,“ začal som a mužovo nevládne telo som dvihol vyššie pred seba. Kapitán bol poriadny chlap, guľovnicu zvieral pevne. Ruky sa mu nechveli, ale v očiach mal hrôzu. Oči vždy človeka prezradia.

Váhal, no zbraň nakoniec sklonil a zvesil ju popri tele. Oplatil som mu jeho láskavé gesto a bezvládneho muža som hodil do Dunaja. Kapitán sa mlčky prizeral.

„Pred pár týždňami ste ma vylovili z Dunaja. Pamätáš si na to?“

Prikývnutie.

„Čo bolo potom?“

„Predali sme ťa...“ prehovoril opatrne, zvažoval každé slovo.

To dávalo zmysel. „Komu konkrétne, ako to prebiehalo?“

Kapitán zrazu ostarol o niekoľko rokov a položil pušku na zem. Bez slova sa natiahol k stene kabíny, zvesil odtiaľ všetky štyri záchranné kolesá a hodil ich cez palubu. Ak sa niektorý z jeho mužov udržal nad hladinou, mohlo by mu to zachrániť život.

„Vďaka,“ povedal úprimne, keď som mu nezabránil v pokuse zachrániť svojich mužov. „Už vtedy som vravel, že je to chyba. Vtedy som ťa spoznal. Kladivák, ani dobrý, ani zlý. Kto zaplatí, tomu slúžiš. Bol si skoro mŕtvy, zmrznutý, dokaličený. A on za teba zaplatil.“

„Kto?“

„Neviem, ako sa volá. Keď potrebuje moje služby, nechá mi odkaz vo výčape U Nápravníka pri železničnej stanici. Vždy dobre zaplatí a ja nikdy nedávam otázky.“

„Ako vyzerá?“ spýtal som sa a pristúpil bližšie ku kapitánovi.

„Normálny chlap... v klobúku. S nepríjemným pohľadom. Vždy so sebou ťahá veľkú truhlicu. Viac neviem.“

„Verím ti, dúfam, že sa nebudem musieť vrátiť. Teraz si povytáhuaj chlapov z vody, než ti zmrznú.“

U Nápravníka bola rozľahlá stará zatuchnutá putika, otvorená celú noc. Cigaretový puch ma obalil v momente, keď som vkročil dnu. Lokál bol skoro prázdny. Pri dverách v mláke piva vyspával opicu fúzaty chlap, na bare driemal ďalší. Nižší vychudnutý muž za pultom si znudene podopieral bradu a pofajčieval.

„Čo to bude?“ rovnako otrávene sa spýtal.

„Nieкого hľadám.“

„Tak veľa šťastia,“ odvetil a pustil sa leštiť umastené krígle.

„Muža,“ pokračoval som. „V klobúku.“

Žiadna reakcia.

„Vyváža sa na lodi menom Selena.“ Krčmárovi po tej vete skoro vypadol krígel' z rúk. Ledva ho zachytil.

„To mi nič nehovorí. Ak nechcete pivo alebo panáka, tak vám neposlúžim.“

Zdrapil som muža za ruku a pritiahol si ho bližšie. „Muž v klobúku. S veľkým kufrom,“ zopakoval som. Krčmár nemohol dýchať, tvár mu zalial rumenec.

„Vôbec netuším...“ vetu nedopovedal. Natiahol som sa za ním, Rukou ho chytil za opasok na nohaviciach a prehodil ho cez pult. Pri mojich nohách sa rozkašľal a začal lapať po dychu, no mlčal.

Znovu som oľutoval, že nemám so sebou pištoľ. Chut' kovu v ústach bola vždy silným donucovacím prostriedkom. Šliapol som mužovi na brucho a doprial mu prudký kopanec do hlavy.

„Ehm, to násilie nie je nutné,“ ozvalo sa od baru. Chlapík, ktorý doteraz spal, zrazu stál pri mne. A mal klobúk. „Čakal som, kedy prídeš, klobúk dolu za ten výkon v katedrále. V určitých kruhoch sa o tom bude dlho rozprávať.“

Na nič som nečakal a vyrazil som vpred. Muž sa uhol a ani som si nevšimol ako, no zrazu stál priamo na barovej doske. Keď ma kopol do hlavy, otočilo ma a skončil som na zemi. Zasiahol ma do temena takou silou, že hocikomu inému by odletela hlava. Vyskočil som na nohy a sledoval svojho protivníka, ktorý práve zoskočil späť na špinavú dlážku. Bol chudý, no dobre stavaný, so zvláštnym výrazom v tvári. Smutný, plný nenávisti, no nie zloby. Mal oči starca, ktorý zažil v živote priveľa. Dvoma krátkymi krokmi som sa k nemu priblížil, vykopol som, on sa pokúsil vykryť útok, no podarilo sa mu to len čiastočne. Zastonal pod nárazom mojej baganče a prešiel do protiútok.

Bol rýchly. Neskúšal odrážať moje údery Rukou. Proste sa im uhýbal. Predstieral výpad do strany, no miesto toho sa prikrčil a zaútočil z podrepu. Päť, tvrdá ako skala, mi pristála na brade a oblúkom som letel k zemi, čo bol pri mojej hmotnosti neštandardný úkaz. Začínal som vidieť zahmlene, ale neomdlel som.

Vtedy urobil chybu: pokúsil sa mi dostať na telo. Presvedčený o vlastnej prevahe, skočil na mňa a začal ma zasypávať údermi. Klobučník bol rýchly, to sa muselo nechať, jeho rany boli ako projektily. Bránil som sa ľavačkou. Tak ako som očakával, úder odklonil nabok, a tak nechal voľný priestor Ruke. Tá ako stredoveký palcát dopadla na jeho tvár, ozvalo sa prasknutie a muž pristál na zemi vedľa mňa. Nerobil som si ilúzie, žeby ho tá rana vyradila z hry. Ale zaskočilo ma, keď bol pri mne skôr, ako som sa postavil na nohy.

Ale aspoň som mu zrazil klobúk.

Pod jeho ranami mi zabrneli rebrá. Na oplátku som mu zase zasadil niekoľko úderov Rukou do hlavy. Bol otrasený, ale stál. Bol z poriadne tuhého cesta.

Vzápätí vyskočil, nohou sa odrazil od baru a kolenom ma zasiahol do postreleného ramena. Zasyčal som bolesťou a nakopol som ho do rozkroku. Zaspätkoval a zanádal. Podľa sily, ktorú som vložil do úderu, musel mať gule minimálne z olova.

„Kladivák, že? Keby som vedel, čo v tebe je, pýtal by som za teba viac,“ škodoradostne sa na mňa usmial a začal niečo vyťahovať z tulca na chrbte, ktorý som si doteraz vôbec nevšimol. Bola to pol metra dlhá palica. V zlomku sekundy sa vytiahla na trojnásobnú dĺžku, zakončenú plochou čepelou. Porisko bolo tmavé, čepel matne čierna. „Vydržíš... veľa.“

Ak bol náš súboj doteraz vyrovnaný, príručná kopija v jeho rukách otočila garde. Útočil presne a nekompromisne. Niekoľkokrát narazilo ostrie na Ruku a zakaždým sa objavil roj oranžových iskier. Dva razy som šťastie nemal, nebol som dostatočne rýchly. Hrot jeho kopije mi prešiel kabátom, zaboril sa mi do hrude a zastavil sa až o rebro. Druhýkrát sa mu podarilo porezať ma na lýtku, ale rana pravdepodobne nebola hlboká, lebo som stále vládol stáť. Ak prežijem, škody porátam neskôr.

Za svojím makarovom som naozaj smútil.

V mužových očiach som videl uznanie, ale aj presvedčenie. Presvedčenie, že dnes jeden z nás umrie. Zhlboka som sa nadýchol a zovrel Ruku v päst’.

Nádych, výdych.

Počul som, ako vo mne pulzuje krv.

Nádych. Výdych.

Vykročil som vpred, aby som to ukončil.

Nádych.

Zaprášené výkladné okno krčmy U Nápravníka sa rozsypalo. Niečo tvrdo narazilo na dvere, ktoré s hrmotom vyleteli z pántov. Za triešteným sklom som rozoznával známe siluety.

Celotelové kombinézy, prilby s dymovo čiernym štítom, na tvárach vzduchové filtre. A v rukách – ako inak – belgické FN FAL.

Prvý zareagoval môj protivník. Priskočil k najbližšiemu stolu a kopancom ho prevrhol. V tom istom momente skočil na mňa a obaja sme o niekoľko krokov ďalej dopadli na zem v objatí ako dvaja milenci. Vtedy začala búrka, oceľové sršne zo štyroch hlavných naplnili priestor. Zdalo sa, že mi práve zachránil život.

„Tvoji kamoši?“ spýtal sa ma úchytkom, keď sa nám podarilo spoločne sa doplaziť za bar. Stále tu ležal výčapník v bezvedomí.

Chvíľu mi trvalo, kým mi došlo, že on k nim nepatrí. „Ako sa to vezme.“

„Mám pre teba návrh,“ zakričal, aby prekričal hluk automatov. „Postaráme sa o nich a potom doriešime... našu vec.“

Prikývol som na súhlas. Drevené obloženie barového pultu bolo rozstrieľané na kusy, zostal len kus betónového pahýľa.

„Ty nenosíš zbraň? Hodila by sa,“ uškrnul sa. Len čo ustála streľba, vybehol z úkrytu a ja za ním.

Komando postupovalo vo vojenskej formácii: jeden kryl ústupovú trasu, ďalší robil prieskum a dvaja uprostred ho kryli. Hneď ako som vyliezol, tri hlavne sa ako jedna otočili mojím smerom.

U Nápravníka sa začala druhá časť interiérovej prestavby.

Strely trhali nábytok a zašlé parkety na kusy, niekoľko olovených nepriateľov ma o pár centimetrov šťastlivo minulo. Prudko som sa odrazil z nôh a hlavou napred som skočil do drevenej steny, ktorá oddeľovala jedáleň od výčapu. Poctivé lakované laty vyše metrák svalov ani nespomalili. Dotočil som kotrmelec a zdvihol sa na nohy, zvyšková energia

pohybu ma však znovu vrhla dopredu a mne sa nepodarilo udržať rovnováhu. V tesnom závесе za mnou pristálo v jedálni ešte niečo.

Párkrát to tvrdo udrelo do parkiet a začalo sa to kotúľať mojím smerom.

Granát.

Prevalil som sa cez ľavé rameno. Viac som nestihol. Granát hodili presne, ani o zlomok sekundy skôr. Nastal výbuch, zaľahlo mi v ušiach a tlaková vlna ma odhodila do steny. V ušiach mi zvonilo, narazené kosti boleli, niekoľko z nich bolo pravdepodobne zlomených. Bol som dezorientovaný, nevedel som, kde sú útočníci ani odkiaľ prišiel granát. Nevedel som nič. Prsty na Ruke som zaboril do tehlovej steny a vytiahol si odtiaľ nohy. Stálo ma to viac síl, než som mal. Keď sa znovu rozhučali automaty, inštinktívne som stiahol hlavu medzi pleciami. Nevedel som, koľko ich je, splývali mi do jedného, ich zvuk mi trhal ušné bubienky. Žiadne zásahy však neprišli. Vypľul som krvavý chuchvalec slín a pokúsil sa otočiť na mieste. Išlo to. Všade bol dym a prach, vo vzduchu bolo cítiť spálenú síru. Dva ťažké kroky smerom k otvoru, ktorým som preletel, mi trvali večnosť. Dve večnosti. Než som do neho stihol nahliadnúť, strelba ustála. Videl som zahmlene a len na jedno oko. Druhé mi zalepila nejaká hmota, asi krv. Postáv vo výčapnej časti ubudlo, vlastne tam zostala len jedna.

V klobúku a s kopijou.

Pohol som sa šuchtavým krokom k nemu. Čakal na mňa. Šaty mal na franforce, no krv som nevidel. Z klobúka sa mu dymilo. Len kopija vyzerala, akoby ju práve vytiahol z vitríny. Nablýskaná, nepoškodená, krásna.

Na zemi ležali štyri telá. Rozsekané, dobodané. V celotelových bojových kombinézach.

„Odlákal si ich učebnicovo, vďaka,“ prehovoril chrapľavo a sťažka. Jeho unavený hlas ku mne prichádzal s ozvenou a vzdialene. V tej vete nebolo ani za necht irónie. Spôsob, akým zlikvidoval žoldnierov, na mňa urobil dojem. Teraz som bol na rade ja.

„Pod' so mnou, ak chceš žiť,“ povedal a pohybom, ktorý som ani nezaznamenal, odložil kopiju a upravil si klobúk. Vôbec mu neprekážalo, že bol na dvoch miestach deravý, celý špinavý a obhorený.

Pár ďalších momentov sa mi zlialo dokopy. Z krčmy sme vyšli zadným vchodom a vzápätí sme vošli do vedľajšej budovy. Išli sme po schodoch nahor a potom nadol. Veľá schodov oboma smermi, nepočítal som ich. Nohy ma niesli samy. Keď sme sa ocitli pod železničnou stanicou pri telefónnej búdke, prestalo mi konečne zvoniť v ušiach a zaostril som obraz. Muž v klobúku vošiel do oranžových dverí k automatu a niekam telefonoval. O niekoľko minút pri nás zastavila žltá tisícdivotrojka s modrým majákom. Chcel som protestovať, ale šofér ma natlačil do úložného priestoru tak rýchlo, že som nestihol. Klobučník si sadol na miesto spolujazdca.

Nikdy som záchrankou nešiel, tak som nedokázal posúdiť jej vybavenie, no pochyboval som, že k nemu patrí niekoľko AK-47 a nepriestrelné vesty.

„Čo ťa zrazil nákladiak?“ spýtal sa muž, ktorý sanitku šoféroval, keď sme dorazili do cieľa.

„Pojeb sa.“

„Vyzerá, akoby stúpil na mínu,“ zhodnotil niekto, koho som nevidel.

Miestnosť, do ktorej ma previezli, sa hemžila ľuďmi. Panovalo tu prítmie, osvetľované len jemným fialovým svetlom, ale to mi neprekážalo.

„Pod' so mnou,“ prehovoril Klobučník a odviedol ma do menšieho salónu.

„Viem, že sa poznáme len krátko a už sme niečo spolu aj zažili, ale mohol si ma najprv pozvať na večeru, alebo sa aspoň predstaviť,“ uškrnul som sa.

„Iné mi asi nezostáva. Môžeš ma volať Trezus. Na začiatok by som sa ti rád ospravedlnil, okolnosti, v ktorých sa aktuálne nachádzaš, nepovažujem za šťastné.“

„Šťastné, vravíš... Trezus. A prečo som tu s tebou? Lebo aj keď viem tvoje meno, predsa len, tá večera...“ dodal som uštipačne. Bol som pokojný. Ak by ma chcel zabiť, mohol to urobiť už U Nápravníka, tak prečo sa nedozvedieť viac.

„Žoldnieri Majstrov, ktorí ma napadli v krčme...“ začal, ale zasekol sa, keď som mu venoval nechápavý pohľad. „Čo? Nemyslel si hádam, že šli po tebe? V každom prípade, žoldnieri sú ten menší problém.“

„A čo je ten väčší?“

„U Nápravníka som ti nestihol nič vysvetliť. Rovno si ma začal mlátiť.“ Muž sa vyzliekal, odstrojoval a rozprával zároveň. „Táto banda, čo sa poľakuje po budove, si hovorí Vransy. Drogy, nejaké zbrane – všetko s mierou. Ich vodca mi je ako syn.“

„A ja do toho zapadám ako?“

„Celý život bojujeme, ty a ja. Sme bojovníci. Nepoznáme iný život. Ty to pochopíš. Vransy mi dlhé roky poskytovali potrebné zázemie, no nakoniec ma Majstri aj tak objavili.“

„Čo sú zač tí Majstri? Ako vieš, že išli po tebe? A prečo, keď si ma, kurva, predal do otroctva, tak na teba zaútočili?“

Polonahý Trezus len kývol rukami a začal zo skrine vyberať čisté oblečenie. „Poviem ti, že to bol osud, alebo že mi to vtedy prišlo ako dobrý nápad? Čo sa ti viac pozdáva? Už chodím po tomto svete naozaj dlho, aby som vedel, že všetci raz zle dopadneme...“ Na chvíľu sa odmlčal, akoby si v hlave prehrával minulosť. Popritom si pred očami prevracal svoju kopiju a so záujmom študoval jej ostrie. „Majstri sú predvoj. Bude horšie.“

„Ešte raz. Ako to súvisí so mnou?“

„Keď som ťa videl v tej vode, niečo si mi pripomenul. Netušil som, čoho si schopný, ani čo bude nasledovať. Ubehli dlhé týždne a zrazu je katedrála v plameňoch. A ty v uliciach. Tvoj predaj sprostredkovali Vransy, no väčšinu otrokov si Majstri zrejme uniesli sami. Viac som sa do toho nestaral, no aj tak ma spoznali.“

„A prečo si ma sem priviedol? Čo s nimi máš?“ spýtal som sa Trezusa, ktorý sa medzitým dôsledne obliekal. Keď si začal ukladať zbrane, musel so sa usmiať. Bol ako chodiace železiarstvo. Nože, meče, krátky železný obušok.

„Zaslúžiš si odpovede. Nebol to tvoj boj. Drž sa Vrán, pomôž im a oni pomôžu tebe. Poskytnú potrebných ľudí, môžeš sa Majstrom pomstiť.“

„Veď vy ste ma predali!“

„Nevyhnutné drobné kroky vedú k víťazstvu. Kladivák, tak ti hovoria?“ S týmito slovami si nasadil klobúk. Prisahal by som, že mu spod neho nezvyčajne zasvietili oči.

„Áno. Vransy mi nemajú čo ponúknuť, robím sám... Ty čo si zač? Kam sa zberáš?“

„Priveľa otázok. Aj z katakomb si unikol sám? Dobre ma počúvaj, Kladivák,“ naklonil sa Trezus ku mne tak, že naše tváre boli od seba len pár centimetrov. „Mestá sa budú rúcať. Rúcali sa kedysi, budú sa aj teraz. A ja som to videl. Ale teraz musím odísť.“ S týmito slovami vzal do ruky lodný kufor a zamieril k dverám. Než ich otvoril, zastavil sa a naposledy sa ku mne obrátil. „Temné časy čakajú Pressburg, aj teba, Kladivák. Vás všetkých. A pamätaj, tretí kríž je pre teba. Posledné bojisko.“